

munerne og amterne, der skal føre de forhandlinger, og ikke Folketinget, kommunerne og amterne, og forhandlingerne skal ikke køre for åben skærm, således at man binder sig, inden man overhovedet har sat sig til forhandlingsbordet.

Vi har fuld tillid til, at regeringen kan magte opgaven, og vi ønsker den held og lykke. Derfor kan CD ikke stemme for SF's dagsordensforslag.

Og så har jeg fået lyst til at slutte med at citere fra hr. Erhard Jakobsens tale her i Folketinget for nøjagtig 1 år siden, hvor det samme emne var på dagsordenen:

»I hvert fald må ingen bilde sig ind, at vi ændrer en tønddel i kommunernes forhold ved at vedtage en eller anden dagsorden. Og hvis vi så oven i købet gør regeringens forhandlinger sværere, så har vi kun gjort skade med sådan noget.«

Poul Nødgaard (DF):

Jeg skal ikke tilføje så mange ting til debatten her, for det er jo en årligt tilbagevendende begivenhed, at vi har en sådan debat om kommunernes og amternes økonomi, men jeg vil dog fastslå, at uanset de forhandlinger, der nu skal finde sted med finansministeren for bordenden, må det være sådan, at det er de enkelte byråd og amtsråd, der fastlægger deres eget service-niveau, og de må derfor også stå til ansvar for deres gerninger over for deres vælgere.

Nu er jeg også kommunalpolitiker, og jeg oplever det derfor i min hverdag, og det, jeg kan sige, er, at man tit udsættes for såkaldte presionsgrupper, og dér synes jeg, det er utrolig afgørende, at de kommunalpolitikere, der lader sig vælge til disse råd, er klar over, at de altså også kan sige nej en gang imellem.

Det, jeg anser for det vigtigste spørgsmål i kommunerne i dag, er ansvaret ikke blot for børnene og de unge, men også de ældre, og når man nu i dag, godt nok med lidt forsigtighed, har talt om pasningsgarantien – jeg tror, der er enkelte, der har nævnt den – vil jeg sige, at det altså ikke er et ord, jeg kan tage i min mund, for man kan aldrig udstede en pasningsgaranti, for man ved i realiteten ikke, præcis hvor mange børn der skal passes.

Derfor tror jeg, mange kommuner og måske også regeringen har brændt sig lidt. Jeg ved ikke præcis, hvordan statsministeren fik sig formulere, men det er i hvert tilfælde udlagt, som om det var en pasningsgaranti for vores børn, vi talte om. Hvis man forestillede sig, at alle kommu-

nerne indførte en pasningsgaranti, ville de tit være udsat for at have en overkapacitet af ansatte, og det ville jo i virkeligheden være en stor ulykke.

Jeg vil godt komme med nogle små vink og tip til finansministeren, som han kan bruge, når disse forhandlinger går i gang: Der er et område, som jeg synes skal kigges alvorligt efter i sømmene, og det er sygehusene, idet sygehuse-nes kapacitet formentlig ikke udnyttes optimalt. Nu er jeg ikke en af dem, der siger, at man kan operere på operationsstuerne i alle 24 timer i døgnet – tværtimod skal der både gøres rent og holdes pauser osv. – men det er givet, at amterne under de kommende forhandlinger vil forsøge at overbevise regeringen om, at der skal overføres endnu flere penge til sygehusene, og dér synes jeg, at inden man gør noget sådant, skal man foretage en kulegravning af hele det område. Jeg tror, at det har været gjort før, men en god gerning kan aldrig gøres for ofte.

Det, der er det afgørende for Dansk Folkeparti i dag, er at få sagt – jeg sagde det også i et tidligere indlæg her i Folketinget i dag – at vi jo ikke kan komme uden om, at mange kommuner og amter har sat skatteprocenten op i de seneste år, og det er desværre sket samtidig med, at staten har sat skatteprocenten ned, således at der i realiteten ikke er tale om et mindre skattetryk for den enkelte skatteyder. Det er jo sådan, at når man ser sit skattekort, er man i virkeligheden ret ligeglad med, hvor mange procent der skal betales til det ene og det andet og det tredje. Det, man ser på, er og bliver, hvor meget man skal betale i skat.

Derfor må jeg sige til regeringen: Pas nu på, at de kommunale og amtskommunale skatter ikke bliver ved med at stige! Ellers er der jo faktisk efterhånden ikke noget formål med at gå på arbejde, for det ligger jo sådan, at når man har gjort sit daglige arbejde, vil man jo også gerne have et udkomme til sig selv, noget, man selv kan disponere over.

Og jeg vil også sige, som hr. Frank Aaen sagde: at det kunne være meget interessant, om finansministeren ikke alene hældede sit hoved til Finansudvalget, men også så på Folketingets sammensætning. Vores parti er heller ikke medlem af Finansudvalget, og vi vil også gerne have at vide, hvad det er, der foregår, om det er noget, vi kan stå inde for, osv.

Så jeg synes, det var et utrolig godt råd, Enhedslisten gav til regeringen om lige at konferere med alle Folketingets partier, når de forhandlinger kommer på realitetsplanet.